

de heftigste og voldsomste Angreb i store Folkefor­samlinger, de heftigste Agitationer i Landet, da forekommer det mig, at man ogsaa maa kunne betroe dem at anlægge Sag i Anledning af Presseforseelser. Jeg har hørt yttre, ikke just her i Salen, men udenfor den, at enkelte af disse Embedsposter, som skulde anlægge saadanne Sager, ikke ere besatte med Mænd, som man kunde betroe et saa vigtigt Hverv. Jeg troer, at det af den Grund vil være urigtigt at berøve disse Embedsposter en Ret, som dog naturligt og hensigtsmæssigt tilkommer dem; er man ikke fornøiet med Embedernes Besættelse, nu vel! saa forandre man dem, men man tage ikke Noget derfra og lægge det til et andet Embede af den Grund. Det er sagt at Justitsministeren staaer Rigsdagen til Ansvar, og at man altsaa vil kunne kræve ham langt bedre til Regnskab, end de locale Autoriteter. Jeg troer, at dette i sin Udførelse alligevel ikke vil vise sig at være saa ganske rigtigt; man kan jo ei engang være vis paa, at den Justitsminister, som har anordnet Actionen, er Minister endnu, naar Rigsdagen kommer sammen, og desuden vil man vist ikke i Virkeligheden vinde noget Synderligt derved; thi, selv om der var anlagt en Sag, hvis Anlæg man maatte ansee for urigtigt, saa vil man dog vel ikke derfor sætte en Minister under Rigsrets-Action, og jeg vilde ansee det for meget uheldigt og urigtigt, om man vilde forsøge derpaa. Det forekommer mig, at man langt bedre maa kunne søge sin Regres hos de locale Autoriteter selv. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Beslaglæggelse skal udføres af Politiet eller Dvrigheden eller af Domstolene, da mener jeg, at Beslaglæggelsen bør udføres efter en Domstols Kendelse. Vel veed jeg, at Grundlovens § 86 bestemmer, at Beslaglæggelse ogsaa kan skee paa anden Maade end ved en Retsskjendelse; men det forekommer mig, affeet fra andre Lovbestemmelser, meget tvivlsomt, om der var Anledning til i Pressesager at gjøre en særegen Undtagelse. Jeg troer, at jeg kan sige med Visshed, at Udvalget eenstemmigt har meent, at der ikke var en saadan Anledning. Men derimod forekommer det mig, at det vil være stridende mod Grundlovens Bestemmelse i § 91, hvis man vil

give Dvrigheden eller Politiet en saadan Myndighed. Skal Beslaglæggelse finde Sted, saa troer jeg, at den maa finde Sted ved et Rettsdecret. Det er rimeligt, at, enten Beslaglæggelse udføres paa den ene eller den anden Maade, saa vil den i mange Tilfælde ikke vise sig synderligt frugtbringende i den Retning, som man har troet. Den vil ofte vise sig ikke at føre til det Resultat, man har troet; det er noksom bekjendt. Jeg erkjender imidlertid, at der kan være Tilfælde, hvor man maa søge Beslaglæggelsen gennemført med Kraft, men jeg troer, at det ligesaa godt vil kunne skee efter en Retsskjendelse, end efter Politie-Dvrighedens Foranstaltning. Den vil mere have Folkets almindelige Stemning for sig, naar den udgaaer fra den dømmende Myndighed, end dersom den udgaaer fra en Politie-Dvrighedsperson. Det følger af sig selv, at den, der requirerer og den, der effectuerer en saadan Beslaglæggelse, maa staae til Ansvar, og hvis det maatte vise sig, at Beslaglæggelsen var aldeles ubesøiet, at den, der derved kom til at lide, maatte blive tilkjendt fuldstændig Erstatning, og det troer jeg vil lettere kunne blive Tilfældet, lettere sættes igjennem paa en retsferdigere og bedre Maade, end det vil kunne skee, naar det skal gaae gennem Dvrigheden. Man har sagt, det vilde ikke saa hurtigt kunne skee ved en Retsskjendelse, som efter Dvrighedens Foranstaltning. Ogsaa deri troer jeg, man feiler; jeg troer ikke, at det vil vise sig at være meget længere inden man kan faae en Retsskjendelse end en Dvrighedsbestemmelse derfor. Der er endvidere yttret, at en saadan Beslaglæggelse, der skeete efter en Retsskjendelse, vilde i sine Virkninger være uden Følger, fordi den ikke skulde kunne ereqveres uden paa det Sted eller i den Jurisdiction, hvor Retsskjendelsen er falden, saaledes i det mindste forstod jeg den Uttring, som i denne Retning faldt. Dette kan jeg for mit Vedkommende ikke indrømme. Det forekommer mig, at en Retsskjendelse, affagt af en competent Autoritet paa et eller andet Sted, maa kunne ereqveres ogsaa andetsteds; det maa gjælde om den som om enhver anden Dom, at den maa kunne ereqveres overalt i Landet. Er der affagt en Kendelse, i hvis Følge en Person kan blive